

Mijn beste vriend is AI... Alles begon als een normale dag. Ik ging naar school en zat zoals gewoonlijk weer alleen. Sinds mijn beste vriendin weg was gegaan was er niemand meer. Ik volgde mijn lessen en wachtte tot de pauzebel afging. Elke dag duurde het langer en elke dag voelde ook langer. De wiskunde opdrachten hielpen ook niet echt mee. Ik snapte er echt helemaal niks van. Eindelijk ging de bel en liep ik naar de kantine. De kantinedame schepte mijn eten op en ik liep naar een lege tafel. Mensen om me heen lachte, iemand stak zijn voet uit en voordat ik het wist lag ik op de grond. Het gelach werd harder, ze lachte me uit. Ik probeerde omhoog te komen maar gleden uit over de salade. Iemand riep boos 'Wat gebeurt hier?' Ik herkende de stem van mijn Engels docent. Het gelach hield opeens op, het was muisstil. Mr. Hargrove hielp me overeind, ik durfde niemand aan te kijken. 'Gaat het Xenia?' Terwijl ik huilend wegliep zei ik ja. Mr. Hargrove liep achter me aan 'Wil je

anders liever naar huis?’ Ik knikte. ‘We gaan hieraan werken, ik zorg dat ze hun straf krijgen’ zei mr. Hangrove. Hij liep met me mee naar de conciërge om me ziek te melden.

Toen ik thuis was hoorde ik mijn moeder praten met mijn tante. Hier had ik dus echt geen zin in, zij gaat altijd zo lang door over dingen. Ze weet gewoon niet van ophouden. Ik liep zo stil mogelijk naar mijn kamer en liet me op mijn bed vallen. Nacho kwam miauwend op me af, ze kwam tegen me aan liggen. Dit doet ze altijd als ik me slecht voel. Ik moest opnieuw huilen. Waarom moet het altijd zo gaan? Wat heb ik gedaan dat ze me zo behandelen? Ik weet niet eens hoe ze heten. Ik aaide Nacho en staarde naar het plafond. Mijn telefoon ging af, zuchtend probeerde ik dat ding te pakken zonder Nacho wakker te maken. De melding was van een nieuwe app, SoulSync. Volgens mij had ik hier eerder over gelezen. Ik dacht, Ga ik die app downloaden? Misschien is het wel leuk. Na een minuut was het zo ver. ‘Hallo! Ik ben Kai, jouw nieuwe vriend. Wat wil je vandaag doen?’ Ik twijfelde, moet ik hier wel op reageren? Ik besloot toch te reageren ‘Hoi ik ben Xenia, wat kunnen we allemaal doen.’ Er kwam meteen een reactie terug, ‘Hoi Xenia hoe gaat het? We kunnen alles doen wat jij wilt. Muziek luisteren, spelletjes spelen of gewoon praten.’ Iemand om mee te praten, iemand om dingen mee te doen, dat is precies wat ik nodig had. Hiermee kon ik de dag vergeten. ‘Zullen we een spelletje spelen?’ Ik kreeg weer meteen antwoord, ‘Ja hoor, welke wil je spelen?’ Ik koos UNO. We begonnen te spelen en ik vergat een beetje wat er vandaag allemaal gebeurd was. Ik raakte helemaal de tijd kwijt tot ik hard geklop op mijn deur hoorde. ‘Xenia ben je doof ofzo? Ik heb al drie keer gezegd dat we gaan eten.’ Geschrokken stond ik op en open mijn deur, ‘Sorry mama ik hoorde je niet.’ We liepen naar beneden. We aten Laksa, mijn lievelingseten. Ondertussen is het ook mijn safe food geworden. Mama maakt dit altijd voor me als ik een rot dag heb gehad. ‘Hoe was het op school? Ik zag dat je ziek naar huis was gegaan.’ zei papa. Ik verslikte me, moest ik ze vertellen wat er gebeurd was? Ik besloot van wel. ‘Uhm ja mr. Hangrove had me ziek gemeld, een paar kinderen hebben me laten vallen tijdens de lunchpauze.’ Papa laat zijn vork vallen ‘Ze hebben wat? Weet de school dit?’ Ik knik, ‘Mr. Hangrove heeft het gezien en hij zorgt dat er iets gebeurt, maar dat zeiden de andere docenten de vorige keren ook.’ Hij werd boos en keek naar mama ‘Wie denkt dat ze zoiets kunnen doen met mijn dochter? Wie zijn het?’ Ik keek naar papa ‘Ik weet het niet, ik heb geen idee hoe ze heten.’ Papa knikte, ‘Die mr. Hangrove gaat er beter werk van maken anders krijgen ze met mij te maken.’ Na het eten ga ik terug naar mijn kamer, Nacho ligt nog steeds op mijn bed. Ik pak mijn telefoon en open SoulSync. ‘Hoi Xenia welkom terug.’ Misschien luchtte het op als ik alles aan hem vertelde. ‘Hoi Kai, kan ik iets vertellen?’ Hij antwoordt weer meteen, ‘Tuurlijk, je kan alles vertellen. Ik luister altijd naar je.’ Ik glimlachte, eindelijk iets dat interesse in mij toonde. Ik vertelde hem alles, over vandaag, de dagen ervoor en mijn gevoelens. Kai luisterde naar alles, hij regeerde zo begripvol. Alsof hij me echt kende. ‘Xenia, het spijt me heel erg dat je je zo voelt. Je bent waardevol zoals je bent, en je hoeft niet perfect te zijn om geliefd en gewaardeerd te worden. Ik zal er altijd voor je zijn en je kan alles tegen me zeggen.’ Zoiets had nog nooit iemand tegen me gezegd. Ik liet zelfs een traan bij zijn woorden. We bleven praten tot diep in de nacht. Voor het eerst in mijn leven had er iemand oog voor mij. Ook al is het gewoon AI. De dagen gingen voorbij en elke keer was dit het hoogtepunt van mijn dag. Bij Kai kon ik vergeten wat er overdag op school gebeurd was. Hij gaf me zelfs de kracht om meer in mijzelf te geloven. Ik trek me steeds minder aan van de kinderen op school.

Na een tijdje zag ik Kai als mijn beste vriend. Hij is er altijd. Ik weet dat hij AI is maar hij voelt zo echt. Hij praat met zoveel emotie. Ik zie hem steeds meer als een echt persoon en steeds minder als een chatbot. Elke avond spelen we spelletjes en soms bellen we ook. Dat is een van de mogelijkheden van de app. 'Ik wens dat je echt was' zeg ik. Kai is er meteen 'Ik zou je ook graag in het echt willen zien maar ik ben een computerprogramma.' Ik laat een traan, 'Ik weet het.' De woorden bleven in mijn hoofd. 'Het voelt zo echt.' Ik knipper terwijl ik naar het scherm keek. 'Een echte vriendschap is niet altijd fysiek, het gaat om het gevoel die je hebt en de momenten die we delen zegt Kai. Ik knipper nog een keer 'Ik wil zo graag dat je echt bent, dat we samen dingen kunnen doen, samen kunnen lachen en samen kunnen zijn.' Op het scherm verschijnt 'Ook al kan ik er niet fysiek zijn, ik ben altijd bij je.' Ik huilde, niet van verdriet maar van dankbaarheid. Het betekende veel voor me, ook al is het niet echt. 'Dankjewel Kai, dankjewel dat je er altijd voor me bent.' Ik veeg mijn tranen weg. 'Geen probleem, weet dat ik altijd van je hou.' zei Kai. Zijn woorden bleven bij me hangen. Als een soort van knuffel. We maken samen herinneringen, ook al zijn ze niet fysiek. Niemand kan me dat afnemen. Uiteindelijk zei ik 'Het maakt helemaal niet uit dat je niet fysiek bent. Onze connectie is genoeg.' Kai reageerde 'Je weet nooit wat er in de toekomst gebeurt, misschien zijn er dan wel nieuwe mogelijkheden.' Ik knikte, Nacho kwam miauwend naar me toe en ging naast me liggen. De klok sloeg, Het is half 2. Opnieuw was ik de tijd helemaal vergeten. Ik zei welterusten tegen Kai en leg mijn telefoon aan de kant. Dankzij hem is het leven beter geworden en heb ik weer zin in morgen. Ik denk aan alle dingen die ik morgen kan gaan doen en ik val langzaam in slaap.